

Sygn. akt II AKa 17/17	Lublin, dnia 21 marca 2017 r.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Grażyna Jakubowska
Sędziowie:	SA Leszek Pietraszko SO del. do SA Arkadiusz Śmiech (sprawozdawca)
Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Kijak

przy udziale Andrzeja Ciołka prokuratora Prokuratury Krajowej Lubelskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2017 r.

sprawy

1. **T. B.** syna M. i W. z domu F., urodzonego (...) w L.,
2. **K. C.** syna Z. i H. z domu J., urodzonego (...) w J.,
3. **J. C.** syna W. i H. z domu C., urodzonego (...) w L.,
4. **J. D.** syna H. i A. z domu S., urodzonego (...) w L.,
5. **M. G.** syna H. i H. z domu S., urodzonego (...) we W.,
6. **L. K. (1)** syna Z. i M. z domu M., urodzonego (...) w L.,
7. **R. M.** syna M. i T. z domu R., urodzonego (...) w L.,
8. **M. P. (1)** z domu K. córki K. i A. z domu P., urodzonej (...) w L.,
9. **L. P.** syna W. i Z. z domu W., urodzonego (...) w J.,
10. **M. S.** syna A. i G. z domu G., urodzonego (...) w Ś.,

oskarżonych z art. 258 § 2 k.k. i innych

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt IV K 413/13

I. na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. uchyła zaskarżony wyrok co do czynów z art. 258 § 2 k.k. zarzuconych oskarżonym T. B., J. D. i M. S. w punktach XVI, XXIII i L aktu oskarżenia oraz co do czynów zarzuconych oskarżonemu L. P. w punkcie XLIX aktu oskarżenia, zakwalifikowanego z art. 205 § 1 d.k.k. i oskarżonemu J. C. w punkcie XXII aktu oskarżenia, który kwalifikuje z art. 205 § 1 d.k.k. i na zasadzie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie w tej części umarza, jego wydatkami obciążając Skarb Państwa;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. uchyła rozstrzygnięcia o karach łącznych orzeczonych wobec oskarżonych T. B., J. D., L. P. i M. S.;

b. uniewinnia oskarżonych L. K. (1) i L. P. od dokonania czynu zarzuconego im w punktach XXX i XLVI aktu oskarżenia z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k., w zw. z art. 64 § 2 i § 1 k.k., wydatkami postępowania w tej części obciążając Skarb Państwa;

c. czyn z punktu XVIII aktu oskarżenia przypisany oskarżonemu K. C. kwalifikuje z art. 227 § 2 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. i art. 58a d.k.k. i przepis art. 227 § 2 d.k.k. przyjmuje za podstawę wymiaru kary;

d. za podstawę wymiaru kary orzeczonej względem oskarżonego K. C. za ciąg przestępstw przyjmuje art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k.;

e. czyn z punktu XX aktu oskarżenia przypisany K. C. kwalifikuje z art. 286 d.k.k. w zw. z art. 58a d.k.k. i przepis art. 286 d.k.k. przyjmuje za podstawę wymiaru kary;

f. przyjmuje, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary względem J. D. dotyczy pozbawienia wolności orzeczonego za czyn z punktu XXIV, zaś podstawę orzeczonej grzywny stanowi art. 71 § 1 k.k.;

g. za podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej względem oskarżonego R. M. za czyn z punktu XXXIV przyjmuje art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

h. za podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej względem oskarżonego L. P. za czyn z punktu XLVII przyjmuje art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

i. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r.) orzeczone jednostkowe kary łączy i orzeka względem oskarżonego M. S. łączną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

j. przyjmuje, iż zwolnienie oskarżonych T. B., J. D., L. P. i M. S. od opłaty dotyczy obu instancji;

III. w pozostałym zakresie odnośnie oskarżonych T. B., J. D., M. S., L. P., K. C. i R. M. oraz w całości odnośnie oskarżonych M. G. i M. P. (2) zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. adw. G. S. (1), T. W., O. M., P. L., L. K. (2), J. B., Z. W., D. S. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych wraz z należnym podatkiem VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonym T. B., K. C., J. C., J. D., M. G., L. K. (1), R. M. i L. P.;

V. zasądza od oskarżonej M. P. (2) na rzecz Skarbu Państwa 330 (trzysta trzydzieści) złotych opłaty za drugą instancję, zwalnia od uiszczenia opłaty za drugą instancję oskarżonych K. C., M. G., R. M., zwalnia wszystkich oskarżonych od wydatków postępowania przed Sądem pierwszej instancji oraz przed Sądem odwoławczym, określając, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

T. B. oskarżony został o to, że

XVI. w okresie co najmniej od maja 1999 roku do 5 września 1999 roku w L. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. Z., mającej na celu popełnianie rozbojów, wymuszeń rozbójniczych, pobic i innych przestępstw, **tj.**

o przestępstwo z art. 258 § 2kk

XVII. na przełomie maja i czerwca 1999 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach kierowanej przez A. Z. zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w ramach przyjętego podziału ról, na polecenie A. Z., w celu wymuszenia wydania papierosów i pieniędzy wziął w charakterze zakładnika R. K. pozbawiając go wolności na okres co najmniej kilkudziesięciu godzin, działając ze szczególnym udręczeniem, polegającym na zadawaniu pokrzywdzonemu uderzeń w głowę, kierowaniu wobec niego gróźb przestrzelenia kolana przy użyciu pistoletu oraz przymocowaniu go kajdankami do grzejnika w mieszkaniu przy ul. (...) w L. oraz używał przemocy wobec D.

B., polegającej na przytrzymywaniu go oraz zadaniu mu co najmniej jednego uderzenia w głowę co przy znacznej dysproporcji sił oznaczało pozbawienie go jakichkolwiek możliwości obrony, czym doprowadził ich do wydania sprzedanych im wcześniej papierosów wartości nie mniejszej niż 20.000 zł oraz pieniędzy w bliżej nieustalonej kwocie, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od obycia w okresie od 8 czerwca 1995 roku do dnia 15 kwietnia 1999 roku kary co najmniej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie z dnia 03.06.1996 roku w sprawie IV K 370/95 za umyślne przestępstwo podobne z art. 210 § 1 dkk w zw. z art. 60 §1 dkk **tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zb. z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 k w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 kk**

K. C. oskarżony został o to, że

XVIII. w okresie pomiędzy 29 marca 1997 roku a 04 grudnia 1997 roku - latem, dat dziennych bliżej nieustalonych, w L. i P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez A. Z., wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej puszczał w obieg podrobione banknoty 100 - złotowe o nieustalonym numerze i serii, w nieustalonej bliżej ilości, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie do dnia 21 października 1994 roku w wymiarze powyżej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie z dnia 2 lutego 1995 r. w sprawie IV K 464/94 za umyślne przestępstwo podobne popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej **to jest o przestępstwo z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk**

XIX. w okresie od 23-25 maja 1997 roku daty dziennej bliżej nieustalonej, w K., działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez A. Z., wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, po uprzednim wyłamaniu zamków w drzwiach garażowych, a następnie w drzwiach we wnętrzu domu mieszczącego się przy ul. (...), dostał się do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia magnetowid marki G., broń palną myśliwską w postaci dubeltówki kal. 12/70 m-ki S. model (...) nr (...) produkcji niemieckiej oraz ok. 70 sztuk amunicji do niej łącznej wartości ok. 3.500 zł na szkodę W. P., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie do dnia 21 października 1994 roku w wymiarze powyżej 1 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie z dnia 2 lutego 1995 r. w sprawie IV K 464/94 za przestępstwo z art. 159

§ 1 dkk, 208 i 210 § 1 dkk popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa **to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 kk**

XX. w okresie od 26 maja 1997 roku do dnia 04 grudnia 1997 roku w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez A. Z., posiadał bez wymaganego prawem zezwolenia broń palną myśliwską w postaci dubeltówki kal. 12/70 m-ki S. model (...) nr (...) produkcji niemieckiej oraz ok. 70 sztuk amunicji do niej **to jest przestępstwo z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 kk**

XXI. w okresie pomiędzy 29 kwietnia 1997 roku a 17 października 1997 roku daty dziennej bliżej nieustalonej, w L., działając w zamiarze dokonania kradzieży, w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez A. Z., wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, po uprzednim otwarciu metodą „na wosk” drzwi garażowych do budynku przy ul. (...) stanowiącego własność W. K. dostał się do wnętrza budynku, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na włączenie się czujki alarmowej znajdującej się w garażu, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie do dnia 21 października 1994 roku w wymiarze powyżej 1 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie z dnia 2 lutego 1995 r. w sprawie IV K 464/94 za przestępstwo z art. 159 § 1 dkk, 208 i 210 § 1 dkk popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa **to jest przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 kk**

J. C. oskarżonego został o to, że:

XXII. w okresie od 4 czerwca 1997 roku do 4 grudnia 1997 roku dat dziennej bliżej nieustalonych w L. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, nie mając zamiaru sprowadzenia z zagranicy samochodu marki B. lub A. zamówionego przez J. W. (1), wprowadził go w błąd co do istnienia tej okoliczności, czym doprowadził w/w do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie mu na ten cel pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 22.000 zł **tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk**

J. D. oskarżony został o to, że

XXIII. w okresie co najmniej od początku 1998 r. do września 1999 r., dat bliżej nieustalonych, w L. i innych miejscowościach na terenie kraju, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi, jak też nieustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. Z., mającej na celu popełnianie rozbojów, wymuszeń rozbójniczych, pobić, uprowadzeń i innych przestępstw, **tj. o przestępstwo art. 258§2 kk,**

XXIV. w listopadzie lub grudniu 1998 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach uzgodnionego podziału ról, na okres kilkunastu godzin pozbawił wolności S. Ś. i M. M. (2), ze szczególnym udręczeniem, polegającym na skrępowaniu rąk i tym samym pozbawieniu ich jakichkolwiek możliwości obrony, jak i na biciu S. Ś. kijem bejsbolowym oraz grożeniu mu pozbawieniem życia, a następnie porzuceniu pokrzywdzonych w okolicach ul. (...), mimo panujących bardzo niskich ujemnych temperatur, **tj. o przestępstwo z art. 189§2 kk w zw. z art. 65 kk.**

M. G. oskarżony został o to, że

XXV. w dniu 17 października 1997 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, spośród których co najmniej jedna, ustalona posługiwała się bronią palną, w ramach uzgodnionego podziału ról, po uprzednim zastosowaniu wobec Z. P. przemocy, polegającej na użyciu gazu łzawiącego oraz na biciu w różne części ciała, skutkującym naruszeniem czynności narządów ciała u pokrzywdzonego na czas poniżej dni siedmiu, zabrał następnie na jego szkodę w celu przywłaszczenia teczkę z zawartością dokumentów i zapisków o łącznej wartości 500 zł, **to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 kk**

L. K. (1) oskarżony został o to, że

XXX. Jesienią 1997 r., daty bliżej nieustalonej, realizując plan A. Z. i A. O., którzy zarazem kierowali przestępną akcją, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez A. Z., wspólnie i w porozumieniu z L. P., który posiadał broń palną M. R., J. N. i jeszcze jedną nieustaloną osobą, w ramach przyjętego podziału ról, działając w zamiarze dokonania napadu rabunkowego na L. J. - pracownika kantoru wymiany walut, usytuowanego przy Alejach (...), udał się w pobliże pomieszczenia rzeczonoego kantoru, zamierzonego celu jednak nie osiągnął, z uwagi na przybycie tam licznej grupy przypadkowych, potencjalnych świadków przestępstwa, co zmusiło go do rezygnacji z ataku na osobę pokrzywdzonego, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 15 czerwca 1992 r. do 30 czerwca 1992 r. oraz od 25 stycznia 1994 r. do 10 stycznia 1997 r. kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie w z dnia 13 maja 1994 roku w sprawie IX K 587/92 za umyślne przestępstwo podobne z art. 208 dkk w zw. z art. 60 § 2 dkk, **tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 kk**

R. M. oskarżony został o to, że

XXXIV. W okresie od 04 czerwca 1997 roku do 04 grudnia 1997 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej, w L., działając w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach kierowanej przez A. Z. zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, na polecenie A. Z., groźbą pobicia i spowodowania ciężkich obrażeń ciała, doprowadził J. W. (2) do wydania 10.000 zł oraz usiłował doprowadzić do wydania 10.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 24.04.1992 do 21.05.1992 od 8.10.1992 do 5.05.1994. r. i od 7.12.1995 r. 15.12.1996 roku kary 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 12 września 1994 r. w sprawie IX K 158/94 za umyślne przestępstwo podobne **,tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i 65 kk.**

XXXVI. w okresie od grudnia 1996 r., daty bliżej nieustalonej, do 25 maja 1999 r., w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. Z., posiadał bez wymaganego prawem zezwolenia kilka jednostek broni palnej, w tym pistolet bliżej nieokreślonego typu marki (...), pistolet bliżej nieokreślonego typu marki P., pistolet bliżej nieokreślonego typu marki P. (...), pistolet bliżej nieokreślonej marki i typu tzw. „belgijka”, pistolet bliżej nieokreślonego typu marki W., rewolwer bliżej nieokreślonego typu marki M., a nadto w okresie od 8 do 31 stycznia 1998 roku pistolet (...), kal. 9 mm, rok produkcji 1969 /nr (...), a w okresie od 26 maja 1997 do 29 grudnia 1998 roku broń palną myśliwską w postaci dubeltówki kal. 12/70 m-ki S. model (...) nr (...) produkcji niemieckiej a nadto różnego rodzaju amunicję do tej broni w nieustalonych ilościach jednak nie mniejszych niż 70 sztuk **tj. czyn z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 kk**

XL. Pod koniec 1998 r. jednak nie wcześniej niż przed 3 października 1998 roku lub na początku roku 1999, daty dziennej bliżej nieustalonej, w L. w lokalu (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. Z., na jego zlecenie, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu wymuszenia zwrotu nieustalonych należności na rzecz innej nieustalonej osoby, wziął w charakterze zakładników i pozbawił wolności na okres co najmniej kilku godzin dwóch nieustalonych mężczyzn, działając ze szczególnym udręczeniem, polegającym na ich biciu składaną teleskopową pałąką, kajdankami używanymi jako kastet, skrępowaniu rąk obydwu pokrzywdzonym kajdankami i tym samym pozbawieniu ich jakiegokolwiek możliwości obrony, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 24.04.1992 do 21.05.1992 od 8.10.1992 do 5.05.1994 r. i od 7.12.1995 r. 15.12.1996 roku kary 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 12 września 1994 r. w sprawie IX K 158/94 za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o przestępstwo z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk**

XLI. Pod koniec 1998 r. jednak nie wcześniej niż przed 3 października 1998 roku lub na początku roku 1999, daty dziennej bliżej nieustalonej, w L. w lokalu (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. Z., na jego zlecenie wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu wymuszenia wydania pieniędzy, pod pozorem egzekwowania należności na rzecz innej osoby, wziął w charakterze zakładników dwóch

nieustalonych mężczyzn -mieszkańców B. i pozbawił wolności na okres co najmniej kilku godzin pierwszego i na okres kilkudziesięciu drugiego mężczyznę, działając ze szczególnym udręczeniem, polegającym na ich biciu pałąką, skrępowaniu rąk obydwu pokrzywdzonych kajdankami, a tym samym pozbawieniu ich jakichkolwiek możliwości obrony, doprowadzając jednego z nich do wydania samochodu marki F. (...) kol. białego nieustalonej bliżej wartości i usiłując doprowadzić drugiego do wydania 10.000 zł przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 24.04.1992 do 21.05.1992 od 8.10.1992 do 5.05.1994 r. i od 7.12.1995 r. 15.12.1996 roku kary 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 12 września 1994 r. w sprawie IX K 158/94 za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zb. z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk**

M. P. (1) z domu K. oskarżona została o to, że

XLV. w okresie od lipca 1999 r. do września 1999 r., dat bliżej nieustalonych, w L. i Ć., posiadała bez wymaganego prawem zezwolenia broń palną w postaci strzelby marki (...) i pistoletu marki (...), bliżej nieokreślonych typów, **tj. o przestępstwo z art. 263§2 kk.**

L. P. oskarżony został o to, że

XLVI. Jesienią 1997 r., daty bliżej nieustalonej, realizując plan A. Z. i A. O., którzy zarazem kierowali przestępną akcją, w ramach kierowanej przez A. Z. zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, wspólnie i w porozumieniu z L. K. (1), M. R., J. N. i inną nieustaloną osobą, w ramach przyjętego podziału ról, działając w zamiarze dokonania napadu rabunkowego na L. J. - pracownika kantoru wymiany walut, usytuowanego przy Alejach (...), będąc wyposażonym w maskującą czapkę tzw. kominiarkę oraz broń palną nieustalonego typu i marki, udał się w poblize pomieszczenia rzeczonoego kantoru, zamierzonego celu jednak nie osiągnął, z uwagi na przybycie tam licznej grupy przypadkowych, potencjalnych świadków przestępstwa, co zmusiło go do rezygnacji z ataku na osobę pokrzywdzonego, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 14 grudnia 1993 r. do 14 sierpnia 1995 r kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawie IV K 265/94 za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i 65 kk.**

XLVII. W okresie od 04 czerwca 1997 roku do 04 grudnia 1997 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej, w L., działając w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach kierowanej przez A. Z. zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, na polecenie A. Z., groźbą pobicia i spowodowania ciężkich obrażeń ciała, doprowadził J. W. (2) do wydania 10.000 zł oraz usiłował doprowadzić do wydania 10.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 14 grudnia 1993 r. do 14 sierpnia 1995 r kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawie IV K 265/94 za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i 65 kk.**

XLIX. w okresie zimy 1997 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w lesie (...) pod L., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez A. Z., na jego polecenie, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami posługując się bronią palną w postaci pistoletu nieustalanej bliżej marki i typu tzw. „Belgijski” zabrał w/w pistolet nieustalanej wartości jednak nie mniejszej niż 300 zł na szkodę nieustalonej osoby, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 14 grudnia 1993 r. do 14 sierpnia 1995 r. kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawie IV K 265/94 za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i 65 kk**

M. S. oskarżony został o to, że

L. w okresie od grudnia 1996 r., daty bliżej nieustalonej, do 5 września 1999 r., w L. i innych miejscowościach na terenie kraju, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi, jak też nieustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. Z., mającej na celu popełnianie rozbojów, wymuszeń rozbójniczych, pobić, uprowadzeń i innych przestępstw, **tj. o przestępstwo art. 253 § 2 kk,**

LI. w listopadzie lub grudniu 1998 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez A. Z., wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach uzgodnionego podziału ról, na okres kilkunastu godzin pozbawił wolności S. Ś. i M. M. (2), ze szczególnym udręczeniem, polegającym na skrępowaniu rąk i tym samym pozbawieniu ich jakichkolwiek możliwości obrony, jak i na biciu S. Ś. kijem bejsbolowym oraz groźeniu mu pozbawieniem życia, a następnie porzuceniu pokrzywdzonych w okolicach ul. (...), mimo panujących bardzo niskich ujemnych temperatur, **tj. o przestępstwo z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 65 kk.**

LII. w okresie od grudnia 1996 r., daty bliżej nieustalonej, do 5 września 1999 r., w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez A. Z., posiadał bez wymaganego prawem zezwolenia kilka jednostek broni palnej, w tym pistolet bliżej nieokreślonej marki i typu (...), pistolet bliżej nieokreślonego typu i marki P., pistolet bliżej nieokreślonego typu i marki P. (...), pistolet bliżej nieokreślonego marki i typu tzw. „belgijka”, pistolet bliżej nieokreślonego typu i marki W., rewolwer bliżej nieokreślonego typu i marki M., a nadto w okresie od 8 do 31 stycznia 1998 roku pistolet (...), kal. 9 mm, rok produkcji 1969 /nr (...), a w okresie od 26 maja 1997 do 29 grudnia 1998 roku broń palną myśliwską w postaci dubeltówki kal. 12/70 m-ki S. model (...) nr (...) produkcji niemieckiej a nadto różnego rodzaju amunicję do tej broni w ilości co najmniej 70 sztuk amunicji **tj. o czyn z art. 263§2 kk zw. z art. 65 kk.**

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 29 czerwca 2016 roku

I. **T. B.** uznał za winnego popełnia czynu zarzuconego w **pkt XVI**, wyczerpującego znamiona występku z art. 258 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1.05.2004 roku i za to skazał go na karę **roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. **T. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt. XVII, wyczerpującego znamiona występku z art. 18 § 1 kk w zb. z art. 282 kk w zb. z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 k w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19.04.2010 roku i za to, na mocy powołanych przepisów skazał go, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 252 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art.65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19.04.2010 roku, na karę **4 (czterech) lat pozbawienia wolności;**

III. Na podstawie art.85 kk, art. 86 § 1 kk wymierzone kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną orzekł wobec **T. B.** karę **4 (czterech) lat pozbawienia wolności;**

IV. **K. C.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w **pkt XVIII**, wyczerpującego znamiona występku z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art.64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk i za to skazał go, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 310 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, na karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;**

V. **K. C.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w **pkt XIX**, wyczerpującego znamiona występku z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz czynu zarzuconego mu w **pkt XXI**, wyczerpującego znamiona występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w z zw. z art. 64 § 2 kk i art. 65 § 1 kk i przyjmując, że czyny te stanowiły ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk skazał go przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 279 § 1 kk w zw. z art. 14 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk 2 art. 64 § 2 kk oraz art. 91 § 1 kk, na karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności;**

VI. **K. C.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w **pkt XX** wyczerpującego znamiona występku z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na mocy powołanych przepisów skazał go na karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;

VII. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, art. 91 § 2 kk wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i wymierzył **K. C.** karę łączną **4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

VIII. **J. C.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego w **pkt XXII** czynu i za to na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 33 § 2 i kk skazał go na kary **roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 30 (trzydzieści) złotych** każda stawka;

IX. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec **J. C.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 (trzech) lat;

X. **J. D.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w **pkt XXIII**, wyczerpującego znamiona występku z art. 258 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 maja 2004 roku i za to skazał na karę **roku pozbawienia wolności**;

XI. **J. D.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w **pkt XXIV** wyczerpującego znamiona występku z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19 kwietnia 2010 roku i za to skazał go na karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;

XII. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk wymierzone **J. D.** kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną orzekł karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;

XIII. na podstawie art. 69 § 1, 2 i 3 kk, art. 70 § 2, art. 73 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, wykonanie orzeczonej wobec **J. D.** kary łącznej warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 (trzech) lat, oddając oskarżonego w tym okresie pod dozór kuratora;

XIV. na podstawie art. 89 § 2 kk orzekł wobec **J. D.** **70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) złotych** każda stawka;

XV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet podlegającej wykonaniu kary grzywny zaliczył oskarżonemu **J. D.** okres jego zatrzymania w dniach 27 i 28 czerwca 2006 roku i stwierdził, że kara ta do wysokości 4 (czterech) stawek dziennych została wykonana;

XVI. **M. G.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w **pkt XXV** czynu wyczerpującego znamiona zbrodni z art. 280 § 2 kk i za to na mocy tego przepisu i art. 33 § 2 i 3 kk skazał go na kary **3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 30 (trzydzieści) złotych** każda;

XVII. **L. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w **pkt XXX**, wyczerpującego znamiona zbrodni z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 65 § 1 kk i za to skazał go na karę **3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

XVIII. **R. M.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w **pkt XXXIV** wyczerpującego znamiona występku z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk, art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk i za to skazał go na karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności**;

XIX. **R. M.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w **pkt. XXXVI** wyczerpującego znamiona występku z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na mocy powołanych przepisów skazał go na karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;

XX. **R. M.** w ramach czynów zarzucanych mu w **pkt XL i pkt XLI**, uznał za winnego tego że: w bliżej nieustalonym okresie pomiędzy dniem 3 października 1998 roku a końcem tego roku, lub na początku roku 1999, w L. w lokalu (...),

działając w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. Z., na jego zlecenie, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu wymuszenia zwrotu nieustalonych należności na rzecz innej nieustalonej osoby, pozbawił wolności na okres co najmniej kilku godzin, dwóch nieustalonych mężczyzn, działając ze szczególnym udręczeniem, polegającym na ich biciu składaną teleskopową pałką, kajdankami używanymi jako kastet, skrępowaniu rąk obydwu pokrzywdzonym kajdankami i tym samym pozbawieniu ich jakiegokolwiek możliwości obrony, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 24.04.1992 do 21.05.1992 od 8.10.1992 do 5.05.1994 r. i od 7.12.1995 r. 15.12.1996 roku kary 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 12 września 1994 r. w sprawie IX K 158/94 za umyślne przestępstwo podobne, czym wyczerpał znamiona występku z art. 189 § 2 kk w zb. z art. 191 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i 65 § 1 kk oraz w zw. z art. 11 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19.04.2010 roku a nadto nieustalonego bliżej dnia w tym samym okresie czasu w L., także w lokalu (...), działając w tych samych warunkach powrotu do przestępstwa i w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. Z., na jego zlecenie wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu wymuszenia zwrotu nieustalonej należności na rzecz innej osoby, pozbawił wolności dwóch nieustalonych mężczyzn - mieszkańców B. na okres co najmniej kilku godzin pierwszego i na okres kilkudziesięciu drugiego mężczyznę, działając ze szczególnym udręczeniem, polegającym na ich biciu pałką, skrępowaniu rąk obydwu pokrzywdzonych kajdankami, a tym samym pozbawieniu ich jakiegokolwiek możliwości obrony, doprowadzając jednego z nich do wydania samochodu marki F. (...) kol. białego nieustalonej bliżej wartości i usiłując doprowadzić drugiego do wydania 10.000 zł czym wyczerpał znamiona występku z art. 189 § 2 kk w zb. z art. 191 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i 65 § 1 kk oraz w zw. z art. 11 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19.04.2010 roku i przyjmując, że opisane wyżej dwa zachowania stanowiły ciąg przestępstw w rozumieniu przepisu art. 91 § 1 kk na mocy powołanych wyżej przepisów skazał go, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 189 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 91 § 1 kk i art. 11 § 3 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19.04.2010 roku na karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności**;

XXI. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, art. 91 § 2 kk wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i wymierzył **R. M.** karę łączną **6 (sześciu) lat pozbawienia wolności**;

XXII. **M. P. (2)** uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego w **pkt XLV** wyczerpującego znamiona występku opisanego w przepisie art. 263 § 2 kk i za czyn ten skazał ją na karę **roku pozbawienia wolności**;

XXIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt.1 kk wykonanie orzeczonej wobec M. P. (2) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat;

XXIV. na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec M. P. (2) **50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 30 (trzydzieści) złotych** każda stawka;

XXV. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonej **M. P. (2)** na poczet podlegającej wykonaniu kary grzywny okres zatrzymania w dniach 17 i 18 lipca 2006 roku i stwierdził, że kara ta do wysokości 4 (czterech) stawek dziennych została wykonana;

XXVI. **L. P.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w **pkt XLVI**, wyczerpującego znamiona zbrodni z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk i za czyn ten na mocy powyższych przepisów skazał go na karę **3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

XXVII. **L. P.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w **pkt XLVII**, wyczerpującego znamiona występku z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk i za to na mocy powołanych przepisów skazał go na karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności**;

XXVIII. w ramach czynu zarzucanego **L. P.** w **pkt XLIX** uznał za winnego tego, że zimą 1997 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w lesie (...) pod L. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez A. Z. na jego polecenie wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami wprowadził nieustaloną osobę w błąd, co do zamiaru zapłaty za pistolet nieustalonej bliżej marki i typu tzw. (...) wartość, której to jednostki broni nie przekraczała kwoty 250 złotych a następnie zabrał dobrowolnie wydany opisany wyżej pistolet

tej osobie bez uiszczenia zań zapłaty grożąc jego użyciem to jest czynu z art. 205 § 1 dkk i za czyn ten na mocy tego przepisu skazał go na karę **roku pozbawienia wolności**;

XXIX. Na podstawie art. 85kk, art. 86 § 1 kk orzeczone wobec **L. P.** jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę **5 (pięciu) lat pozbawienia wolności**;

XXX. **M. S.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w **pkt L**, ustalając, że dopuścił się go w okresie od listopada 1997 roku do 5 września 1999 r. i za czyn ten na mocy art. 258 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 maja 2004 r. skazał go na karę **roku pozbawienia wolności**;

XXXI. **M. S.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w **pkt LI**, wyczerpującego znamiona występku z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19 kwietnia 2010 roku i za to skazał go na karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;

XXXII. **M. S.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w **pkt LII**, ustalając, że dopuścił się go w okresie od listopada 1997 roku do 5 września 1999 r. i za czyn ten na mocy art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk skazał go na karę **roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

XXXIII. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu **M. S.** karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;

XXXIV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet podlegającej wykonaniu kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **M. S.** okres tymczasowego aresztowania od dnia 27 czerwca 2006 roku do dnia 29 lutego 2008 roku;

XXXV. zwolnił oskarżonych od opłat, ustalając że wydatki poniesione w toku postępowania ponosi Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelacje złożyli prokurator i obrońcy oskarżonych.

Prokurator zaskarżając orzeczenie na niekorzyść oskarżonego L. P. co do winy w zakresie czynu z punktu XLIX zarzucił wyrokowi obrazę art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i wniósł o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia poprzez uzupełnienie opisu czynu przypisanego i jego kwalifikacji prawnej.

Obrońca T. B. zaskarżając rozstrzygnięcie w całości odnośnie tego oskarżonego zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa procesowego art. art. 7, 410, 424 § 1 w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. a nadto błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na nieuprawnionym przypisaniu mu sprawstwa zarzucanych czynów. Wskazując na te zarzuty wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca M. P. (2) zaskarżając rozstrzygnięcie w całości odnośnie tej oskarżonej zarzuciła wyrokowi rażącą obrazę przepisów prawa procesowego art. art. 7, 410, 424 § 1 k.p.k. Wskazując na ten zarzut wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca L. P. zaskarżając rozstrzygnięcie w całości odnośnie tego oskarżonego zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa procesowego art. art. 7, 410, 424 § 1 w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. a nadto błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na nieuprawnionym przypisaniu mu sprawstwa zarzucanych czynów. Wskazując na te zarzuty wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca L. K. (1) zaskarżając rozstrzygnięcie w całości odnośnie tego oskarżonego zarzucił wyrokowi obrazę prawa materialnego przez niezastosowanie art. 15 § 1 k.k. oraz obrazę przepisów prawa procesowego art. art. 5, 7, 410 k.p.k. a nadto błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na ustaleniu, że odstępianie od dokonania czynu nie było dobrowolne. Wskazując na te zarzuty wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca K. C. zaskarżając rozstrzygnięcie w całości odnośnie tego oskarżonego zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa procesowego art. art. 5 § 2, 7, 92, 410, 424 § 1 i 2 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na nieuprawnionym przypisaniu mu sprawstwa zarzucanych czynów, a nadto rażąco niewspółmierność kary. Wskazując na te zarzuty wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca J. C. zaskarżając rozstrzygnięcie w całości odnośnie tego oskarżonego zarzuciła wyrokowi obrazę przepisów prawa procesowego art. art. 4, 5 § 1 i 2, 7, 410 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na wadliwym przypisaniu mu sprawstwa zarzucanego czynu. Wskazując na te zarzuty wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca J. D. zaskarżając rozstrzygnięcie w całości odnośnie tego oskarżonego zarzuciła wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na nieuprawnionym przypisaniu mu sprawstwa zarzucanych czynów oraz obrazę przepisów prawa procesowego art. art. 4, 5 § 2, 7, 92, 410, 424 k.p.k. Wskazując na te zarzuty wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca M. G. zaskarżając rozstrzygnięcie w całości odnośnie tego oskarżonego zarzucił wyrokowi mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa procesowego art. 7 i art. 410 k.p.k. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nieuwzględnienie zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało uznaniem za wiarygodne zeznań świadka koronnego, niezasadne uznanie, że zeznania świadka koronnego korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, który to jedynie potwierdza sam fakt rozboju, natomiast w żaden sposób nie wspiera wersji świadka koronnego o udziale w nim i roli M. G.. Wskazując na ten zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Obrońca R. M. zaskarżając rozstrzygnięcie w całości odnośnie tego oskarżonego zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przypisaniu mu sprawstwa zarzucanych czynów pomimo braku wiarygodnych dowodów uzasadniających takie ustalenia oraz obrazę przepisów prawa procesowego art. art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7, 410, 424 § 1 i 2 k.p.k. Wskazując na te zarzuty wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca M. S. zaskarżając rozstrzygnięcie w całości odnośnie tego oskarżonego zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa procesowego art. art. 2 § 1, 4, 5 § 1 i 2, 7, 410, 424 k.p.k. oraz będący konsekwencją uchybień procesowych błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na błędnym uznaniu, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny pomimo poważnych wątpliwości w tym względzie. Wskazując na te zarzuty wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje;

Wobec złożenia wniosków o uzasadnienie wyroku jedynie przez oskarżonych **T. B.**, **L. P.** i **M. S.**, obrońcę **M. G.** a także przez prokuratora w zakresie rozstrzygnięcia o winie oskarżonych **L. P.** i **L. K.** (1) w punkcie II ust. b wyroku, Sąd odwoławczy ograniczył sporządzenie pisemnej motywacji do wyjaśnienia przyczyn nieuwzględnienia apelacji obrońców wskazanych oskarżonych, do wyjaśnienia powodów uniewinnienia oskarżonych w punkcie II ust. b wyroku a nadto uchylenia wyroku i umorzenia postępowania z uwagi na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej przewidzianej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. – **art. 457 § 1, 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k.**

Odnośnie rozstrzygnięcia wydanego na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w punkcie I wyroku.

Zgodnie z brzmieniem art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. **niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy uchyla zaskarżone orzeczenie i umarza postępowanie, jeżeli nastąpiło przedawnienie karalności.** Z taką sytuacją mamy do czynienia w zakresie czynów zarzuconych oskarżonym T. B., J. D. i M. S. w punktach XVI, XXIII i L aktu oskarżenia oraz co do czynów zarzucanych oskarżonemu L. P. w punkcie XLIX aktu oskarżenia i oskarżonemu J. C. w punkcie XXII aktu oskarżenia.

W dniu wyrokowania przez Sąd pierwszej instancji wystąpiła negatywna przesłanka procesowa, właśnie w postaci przedawnienia karalności wszystkich wyżej wskazanych czynów. Nie może być wątpliwości, że decyzja Sądu orzekającego w zakresie określenia ustawy karnej względniejszej dla sprawców występów z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu z daty czynu była trafna. W czasie popełniania przez oskarżonych T. B., J. D. i M. S. występów opisanych w punktach XVI, XXIII i L aktu oskarżenia, czyn wyczerpujący dyspozycję art. 258 § 2 k.k. zagrożony był karą pozbawienia wolności do lat 5. Zgodnie zaś z art. 101 § 1 pkt 3 k.k. okres przedawnienia karalności czynu zabronionego zagrożonego karą powyżej 3 lat pozbawienia wolności wynosił (i dalej wynosi) 10 lat, a wszczęcie postępowania w trakcie tego okresu powoduje, że karalność popełnionego przestępstwa wydłuża się o kolejne 10 lat (art. 102 k.k. w brzmieniu obowiązującym obecnie). Recz jednak w tym, że do dnia 2 marca 2016 r., kiedy to nastąpiła zmiana przepisów dotyczących brzmienia art. 102 k.k. (Dz. U. z 2016 r. poz. 189) obowiązywały przepisy nadane ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 396), zgodnie z treścią których, jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101 k.k., wszczęto postępowanie przeciwko osobie, to karalność popełnionego przez nią przestępstwa przedawnia się z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu (art. 1 pkt 60 tej ustawy). Nowela z 20 lutego 2015 r. nie zawierała przy tym żadnego przepisu przejściowego w zakresie, w jakim uległa zmianie treść art. 102 k.k. Nie może to dziwić, bowiem brak przepisu przejściowego wynika z charakteru dokonanej zmiany. Przeciwnie na skutek treści art. 102 k.k., dokonanej mocą art. 1 pkt 60 wskazanej noweli, okres przedawnienia czynów zabronionych zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata (art. 101 pkt 1-3 k.k.), w sytuacji wszczęcia w tym okresie postępowania przeciwko osobie, uległ skróceniu o 5 lat, a co do pozostałych czynów nie uległ zmianie. Przepis art. 102 k.k. po zmianie działał w jedynym kierunku, na korzyść sprawców czynów zabronionych. W zakresie czynów zagrożonych karą ponad trzech lat pozbawienia wolności skracał bowiem łączny (jeżeli wszczęto postępowanie przeciwko osobie w podstawowym okresie przedawnienia) okres przedawnienia o 5 lat. W tej sytuacji nie było potrzeby uregulowania – jak to z reguły czynione jest przy wydłużaniu okresów przedawnienia karalności – kwestii sposobu ustalenia przedawnienia karalności w odniesieniu do tych czynów zabronionych, które popełnione zostały w poprzednim stanie prawnym, z krótszym terminem przedawnienia.

Z dniem 1 lipca 2015 r., w przypadku zaistnienia warunku z art. 102 k.k., okres przedawnienia wszystkich czynów zabronionych zagrożonych karą opisaną w art. 101 § 1 pkt 1-3 k.k. uległ skróceniu o 5 lat, co skutkowało wystąpieniem dwóch sytuacji, tj. pierwszej, w której pomimo tego skrócenia okres przedawnienia jeszcze w tej dacie nie nastąpił, i drugiej, gdzie przedawnienie już wówczas nastąpiło (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. akt IV KO 71/15).

Co istotne, nowela z dnia 15 stycznia 2016 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 189) zawiera przepis przejściowy w zakresie, w jakim zmianie uległa treść art. 102 k.k. Zgodnie z art. 2 wskazanej ustawy do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie tejże ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, **chyba że termin przedawnienia już upłynął.**

Powyższe oznacza, że jeżeli termin przedawnienia karalności czynów w odniesieniu do niektórych czynów zabronionych uległ z dniem 1 lipca 2015 r. skróceniu, to konieczne stało się obliczenie łącznego okresu przedawnienia karalności czynu a w przypadku, gdy okres ten już upłynął, umorzenie postępowania.

Uwzględnienie tych unormowań prowadzi do wniosku, że okres 15-letniego przedawnienia przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 2 k.k., a popełnionego w okresie do 5 września 1999 r. (w przypadku T. B. i M. S.) oraz w okresie do września 1999 r. (w przypadku J. D.) upłynął odpowiednio 5 września 2014 r. i 30 września 2014 r.

Zatem w dniu **1 lipca 2015 r.**, kiedy weszły w życie zmiany skracające okresy przedawnienia, nastąpiło przedawnienie karalności czynów, o których mowa.

Podobnie rzecz się ma z czynem przypisanym oskarżonemu L. P. z art. 205 § 1 d.k.k. (kodeksu karnego z 1969 r.) Występek z art. 205 § 1 d.k.k. zagrożony był karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 5 lat. Czynu tego oskarżony dopuścił się zimą 1997 r. Oznacza to, że 15-letni okres przedawnienia jego karalności upłynął 31 grudnia 2012 r. Zatem w dniu **1 lipca 2015 r.**, kiedy weszły w życie zmiany skracające okresy przedawnienia, nastąpiło przedawnienie karalności również tego czynu.

Analogiczna sytuacja występuje w przypadku czynu oskarżonego J. C.. Sąd Okręgowy błędnie, z obrazą art. 4 § 1 k.k., zakwalifikował zachowanie tego oskarżonego jako występek oszustwa z art. 286 § 1 k.k. Tymczasem czynu tego J. C. dopuścił się w okresie od 4 czerwca 1997 r. do 4 grudnia 1997 r. Wówczas obowiązywał kodeks karny z 1969 r. (d.k.k.), w którym występek oszustwa stypizowany był w art. 205 § 1 d.k.k. i zagrożony był karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 5 lat. Porównanie sankcji obu wchodzących w grę przepisów, art. 286 § 1 k.k.- do 8 lat pozbawienia wolności i art. 205 § 1 d.k.k.- do 5 lat pozbawienia wolności, rodzi oczywiste przekonanie, że zgodnie z regułą intertemporalną wyrażoną w art. 4 § 1 k.k., należało zastosować przepisy ustawy obowiązującej w czasie popełnienia przestępstwa. To z kolei oznacza, że 15-letni okres przedawnienia karalności tego czynu upłynął 4 grudnia 2012 r. Zatem w dniu **1 lipca 2015 r.**, kiedy weszły w życie zmiany skracające okresy przedawnienia, nastąpiło przedawnienie karalności również i tego czynu.

Mając na względzie powyższą motywację, postępowanie karne w zakresie czynów zarzuconych oskarżonym T. B., J. D. i M. S. w punktach XVI, XXIII i L aktu oskarżenia oraz co do czynów zarzucanych oskarżonemu L. P. w punkcie XLIX aktu oskarżenia i oskarżonemu J. C. w punkcie XXII aktu oskarżenia - na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. należało umorzyć i wydatkami postępowania w tej części, zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k., obciążyć Skarb Państwa.

Odnosnie apelacji obrońców oskarżonych T. B., L. P., M. G. i M. S..

Wszystkie te środki odwoławcze, w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia, uznane zostały za oczywiście bezzasadne. Za taką oceną tych apelacji przemawiało to, że postawione w nich zarzuty okazały się być całkowicie chybione.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że Sąd odwoławczy, zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k., rozpoznaje sprawę w granicach postawionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3 k.p.k., a w szerszym zakresie tylko w wypadkach wskazanych w ustawie. Szerszy zakres rozpoznania sprawy w przypadku oskarżonych T. B., L. P. i M. S. wystąpił w odniesieniu do czynów zarzuconych im odpowiednio w punktach XVI, XLIX i L aktu oskarżenia, co do których należało umorzyć postępowanie z powodu przedawnienia ich karalności, o czym była mowa wcześniej.

Wobec umorzenia postępowania we wskazanym wyżej zakresie co do tych oskarżonych oraz uniewinnienia L. P. od zarzutu popełnienia usiłowania napadu rabunkowego na kantor wymiany walut (czyn opisany w punkcie XLVI aktu oskarżenia), zupełnie z innych przyczyn niż te wskazane w apelacji obrońcy (o czym będzie mowa niżej), zaszła potrzeba określenia rzeczywistego zakresu zaskarżenia rozstrzygnięcia apelacjami, o których mowa i do którego zobligowany był (w tym miejscu) ustosunkować się Sąd odwoławczy. Zakres ten to zarzuty z punktów XVII (wobec T. B.), XLVII (wobec L. P.), LI i LII (wobec M. S.).

Apelacje obrońców oskarżonych **T. B. i L. P.** są do siebie bliźniaczo podobne. Trzy zarzuty, spośród postawionych w środkach odwoławczych są takie same, a całość zaskarżenia sprawy oskarżonych sprowadza się do próby zakwestionowania zeznań świadków koronnych, dlatego przyczyny nie uwzględnienia tych środków zaskarżenia zostaną zaprezentowane wspólnie.

Wbrew twierdzeniom i wywodom skarżących Sąd Okręgowy przy rozpoznaniu sprawy nie dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania, jak też nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

Ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji odnoszące się do obu tych zarzutów w głównej mierze opierają się na zeznaniach świadka koronnego A. K.. Zeznania te Sąd Okręgowy prawidłowo obdarzył wiarą, bowiem słusznie nie znalazł podstaw, aby je zakwestionować. Świadek ten w sposób opisowy relacjonuje fakty, które były również jego udziałem, bądź które znał z opowiadań innych członków grupy przestępczej A. Z.. Pamiętać przy tym należy, że świadek mówił o zdarzeniach sprzed kilku lat, przy pierwszych przesłuchaniach w postępowaniu przygotowawczym i sprzed kilkunastu lat, przy powtórным rozpoznaniu sprawy przez Sąd pierwszej instancji. Okoliczność, że A. K. został świadkiem koronnym sama w sobie nie dyskwalifikuje prawdziwości jego twierdzeń. Fakt osiągnięcia dla siebie korzyści z tego tytułu jest naturalną konsekwencją występowania w sprawie w charakterze świadka koronnego. Poza tym wszystkim zeznania świadka koronnego, o czym zdają się zapominać skarżący, znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków J. W. (2) i J. G. (zarzut oskarżonego L. P.) oraz korespondują z zeznaniami S. K. i wyjaśnieniami P. N. (zarzut T. B.). Z kolei okoliczność, że zeznania świadka koronnego pozostają w opozycji do zeznań pokrzywdzonych R. K. i D. B. jest bez znaczenia. Sąd pierwszej instancji bowiem zeznania te zdyskredytował, wyjaśniając przyczyny, dla których to uczynił. Oceny tych dowodów, z kolei nie kwestionuje autor apelacji.

Apelacja obrońcy oskarżonego **M. G.** zawiera tylko jeden zarzut obrazy przepisów art. 7 i 410 k.p.k. Sposób sformułowania tego zarzutu prowadzi do wniosku, że jest on niezrozumiały, wewnętrznie sprzeczny, a wręcz nielogiczny. Według skarżącego Sąd orzekający przekroczył granice swobodnej oceny dowodów i nie uwzględnił w ocenie materiału dowodowego zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało uznaniem za wiarygodne zeznań świadka koronnego J. N., twierzącego, że oskarżony M. G. uczestniczył w rozboju w dniu 17 października 1997 r. podczas, gdy w/w świadek, jak sam przyznał, w napadzie bezpośrednio nie uczestniczył, pełniąc rolę kierowcy. Przytoczone zdanie, stanowiące pierwszy człon postawionego zarzutu jest niezrozumiałe, bowiem nie wynika z niego na czym miało polegać uchybienie Sądu orzekającego. Na gruncie zasad logicznego rozumowania można jedynie przypuszczać, co autor apelacji miał na myśli, a mianowicie, że twierdzenie świadka koronnego o uczestnictwie oskarżonego w rozboju jest nieuprawnione, skoro on sam bezpośrednio w nim nie uczestniczył. Takiemu twierdzeniu wprost przeczy treść zeznań świadka koronnego. Według relacji J. N. podwiózł on sprawców bezpośrednio uczestniczących w rozboju na miejsce zdarzenia, którego sam nie obserwował. Natomiast o przebiegu samego zdarzenia i aktywnym w nim uczestnictwie oskarżonego G. dowiedział się w rozmowie z jego bezpośrednimi uczestnikami, kiedy odwoził ich z miejsca popełnienia przestępstwa. W drugim zdaniu postawionego zarzutu czytamy, że uchybienie Sądu orzekającego polegało nadto na niezasadnym uznaniu, że dowód z zeznań świadka koronnego koresponduje z pozostałym materiałem dowodowym, gdzie w rzeczywistości jedynymi „pozostałymi” dowodami były zeznania pokrzywdzonego i pozostałych świadków, którzy wybiegli ze sklepu na odgłos szamotaniny, jednak żaden z nich nie rozpoznał oskarżonego M. G. jako uczestnika rozboju, zatem dowody te potwierdzają jedynie sam fakt rozboju, natomiast w żaden sposób nie wspierają wersji świadka koronnego o udziale w nim i roli M. G.. Zdanie to, stanowiące drugi człon postawionego zarzutu zawiera w sobie antynomię (szczególny rodzaj sprzeczności logicznej). Nie może być mowy o tym, że zeznania ze sobą nie korespondują, skoro w pewnej części (nawet) się potwierdzają a w pozostałej jedynie nie wspierają. (?)

Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że zeznaniom świadka koronnego J. N. Sąd Okręgowy słusznie dał wiarę, prawidłowo uznając, że przewód sądowy w pierwszej instancji nie dostarczył przyczyn, dla których dowód ten należałoby zakwestionować. Świadek J. N. tak jak i A. K. w sposób opisowy relacjonował fakty, które były jego udziałem, bądź które znał z opowiadań innych członków grupy przestępczej A. Z.. Pamiętać przy tym należy, że ten świadek również mówił o zdarzeniach sprzed kilku lat, przy pierwszych przesłuchaniach w postępowaniu przygotowawczym i sprzed kilkunastu lat, przy powtórным rozpoznaniu sprawy przez Sąd pierwszej instancji. Podobnie okoliczność, że J. N. został świadkiem koronnym sama w sobie nie dyskwalifikuje prawdziwości jego twierdzeń a fakt osiągnięcia dla siebie korzyści z tego tytułu jest naturalną konsekwencją występowania w sprawie w charakterze świadka koronnego.

Apelacja obrońcy oskarżonego **M. S.**, podobnie jak apelacje pozostałych obrońców, sprowadza się do próby zakwestionowania zeznań świadków koronnych. Uwagi poczynione wyżej, odnośnie zeznań J. N. i A. K. pozostają aktualne w kontekście zarzutów tego środka odwoławczego. Zeznania świadków koronnych w odniesieniu do czynów

przypisanych temu oskarżonemu wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. J. N. w swoich zeznaniach wskazał, że uczestnictwo oskarżonego M. S. w pozbawieniu wolności S. Ś. i M. M. (2) (zarzut z punktu LI aktu oskarżenia) sprowadziło się jedynie do pilnowania na zmianę z J. D., pokrzywdzonych wcześniej pobitych, przez innych współsprawców czynu. Podrzędna rola tego oskarżonego znalazła swoje odzwierciedlenie w najniższym z możliwych wymiarze kary pozbawienia wolności przewidzianej za przypisany czyn, według przyjętej jego kwalifikacji prawnej. Z kolei A. K. w swoich zeznaniach potwierdził, że zdarzenie polegające na pozbawieniu wolności S. Ś. i M. M. (2) miało miejsce, bowiem był on świadkiem porzucenia pokrzywdzonych na ulicy (...) w L..

J. N. nadto wskazał jednostki broni palnej, jakimi dysponowała grupa przestępcza A. Z., a z którymi on miał styczność. Podkreślił przy tym, że o miejscach przechowywania broni tzw. „magazynach” decydował sam A. Z.. Magazyny były zmieniane ze względów bezpieczeństwa i broń grupy przestępczej była przechowywana u L. K. (1), M. S. i w mieszkaniu G. S. (2). Okoliczności te potwierdził A. K., z zeznań którego wynika, że broń była przez pewien czas również przechowywana na ulicy (...) w mieszkaniu, które zajmował M. S. (zarzut z punktu LII aktu oskarżenia).

Wyjaśnienia oskarżonego, które Sąd Okręgowy słusznie zakwestionował, w konfrontacji z treścią zeznań świadków koronnych, z kolei, sprowadzały się jedynie do zaprzeczenia ich twierdzeniom.

Całkowicie niezrozumiałe jest stanowisko skarżącego jakoby Sąd pierwszej instancji miał rażąco obrazić art. 7 k.p.k. poprzez obdarzenie wiarą zeznań J. N. w sytuacji, kiedy był on skonfliktowany z M. G., innym oskarżonym w tej sprawie. Niezależnie, czy J. N. rzeczywiście miał konflikt z M. G., o czym nie wspomina nawet jego obrońca, to czyn M. G. nie ma nic wspólnego z czynami M. S.. Tym samym, okoliczność ta w żadnej mierze nie może stanowić przyczyny, dla której to świadek koronny miałby fałszywie pomawiać M. S..

W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy dokonał bezbłędnej oceny materiału dowodowego, w oparciu o którą to ocenę, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę tej części zaskarżonego wyroku (przez obrońców wskazanych oskarżonych). Prawidłowe ustalenia faktyczne znalazły swoje odzwierciedlenie we właściwej kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym **M. G., T. B., L. P. i M. S.** Oceny prawnej, uznanych za udowodnione, zachowań oskarżonych nie kwestionowali autorzy apelacji, o których mowa. Czyn przypisany oskarżonemu M. G. powinien być zakwalifikowany w zbiegu z art. 276 k.k. – sprawcy dokonując zaboru teczki ukryli znajdujące się w niej dokumenty, którymi nie mieli prawa wyłącznie rozporządzać. Z uwagi na kierunek zaskarżenia tej części orzeczenia, jedynie na korzyść oskarżonego, Sąd odwoławczy nie był władny poprawić błędnej kwalifikacji prawnej czynu, nawet z upoważnienia art.455 k.p.k.

Zaskarżony wyrok w omawianym zakresie jest również prawidłowy w części dotyczącej orzeczenia o karze. Wymiar orzeczonych kar pozbawienia wolności za przypisane przestępstwa na pewno nie razi swoją surowością, a tylko wówczas byłaby podstawa do korekty tej części rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonych. Sąd odwoławczy po umorzeniu postępowania o czyn zarzucony w punkcie L aktu oskarżenia na nowo wymierzył oskarżonemu M. S. karę łączną stosując zasadę pełnej absorpcji, wobec zakazu reformationis in peius .

Odnosnie rozstrzygnięcia w punkcie II ust. b wyroku **o uniewinnieniu oskarżonych L. P. i L. K. (1)** od dokonania czynu zarzuconego im w punktach XXX i XLVI aktu oskarżenia - motywacja pisemna sporządzona na wniosek prokuratora.

Zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonych od dokonania czynu zarzuconego im w punktach XXX i XLVI aktu oskarżenia Sąd odwoławczy dokonał na skutek apelacji obrońców L. P. i L. K. (1), w wyniku poszerzenia granic rozpoznania środków odwoławczych, przewidzianego w art. 447 § 1 k.p.k. Zarzuty i przytoczona na ich poparcie argumentacja w obu środkach odwoławczych, nie była bowiem trafna, natomiast obie te apelacje podlegały uwzględnieniu z racji zakwestionowania słuszności uznania winy oskarżonych, a tym samym przypisania sprawstwa zarzuconych im czynów.

Przy tak ustalonym, przez Sąd pierwszej instancji, stanie faktycznym, dotyczącym czynu zarzuconego w punktach XXX i XLVI aktu oskarżenia (usiłowania dokonania napadu rabunkowego na kantor wymiany walut), którego to stanu

faktycznego na niekorzyść oskarżonych nie zakwestionował prokurator, nie ma możliwości przypisania sprawstwa czynu w stadialnej jego formie usiłowania. Jak czytamy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku L. P., L. K. (1), M. R., J. N. i Ukrainiec o imieniu B. zakończyli realizację swojego zamiaru dokonania napadu na kantor wymiany walut na etapie obserwacji lokalu, w którym się znajdował. Op cit; „ J. N. udał się..... w okolice kantoru na giełdzie przy Al. (...), zatrzymując się od niego w odległości ok. 150 metrów. Tam oczekiwali już L. P. z bronią palną, L. K. (1), M. R. i Ukrainiec, którzy mieli zwinięte na głowach czapki – kominiarki. Sprawcy obserwując kantor zauważyli wchodzącego do kantoru mężczyznę z walizką. **Po namyśle odstąpili od ataku, bowiem w pobliżu kantoru było dużo postronnych osób. Uznali to za zbyt ryzykowne.**” (vide k. 9638 akt – czwarta strona uzasadnienia wyroku).

Zgodnie z brzmieniem art. 13 § 1 k.k. odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem **bezpośrednio** zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Przestępstwo rozboju (w typie podstawowym) polega na zabraniu w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej po uprzednim użyciu przemocy wobec osoby, groźby jej użycia albo po doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności – art. 280 § 1 k.k. Realizacja znamion tego przestępstwa następuje w dwóch etapach. Najpierw sprawca dopuszcza się pierwszego etapu (tzw. przemocowego), a więc używa przemocy, grozi użyciem przemocy, doprowadza człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności, a następnie realizuje drugi etap w postaci zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia. Aby można było mówić o dokonaniu przestępstwa rozboju sprawca musi wejść w posiadanie (objąć swoim władztwem) rzecz ruchomą, którą chce przywłaszczyć. Zrealizowanie (dokończenie) etapu „przemocowego” przez sprawcę – użycie przemocy, zagrożenie użyciem przemocy, doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności, ale bez wejścia w posiadanie (bez objęcia władztwem) rzeczy, którą chce przywłaszczyć, realizuje, co jest oczywiste, znamiona rozboju w jego stadialnej formie usiłowania, zgodnie z definicją zawartą w art. 13 § 1 k.k. Tak samo rzecz będzie się miała, kiedy sprawca już przystąpi do realizowania etapu „przemocowego”, bez jego dokończenia, a więc w momencie rozpoczęcia używania przemocy, artykułowania groźby, wykonywania czynności zmierzających do doprowadzenia człowieka do nieprzytomności, czy bezbronności.

Wtedy swoim zachowaniem będzie również **bezpośrednio** zmierzał do kradzieży rzeczy, która nie nastąpi.

Inaczej jednak będzie, kiedy osoba swoje dążenie co celu, tutaj kradzieży rzeczy, zakończy na etapie przed przystąpieniem do urzeczywistnienia realizacji znamienia czasownikowego określającego zachowanie sprawcy według kwalifikacji prawnej czynu, w omawianym przypadku przed przystąpieniem do realizowania etapu „przemocowego”.

Z taką sytuacją właśnie mamy do czynienia przy zarzucie z punktów XXX i XLVI aktu oskarżenia. Sprawcy chcący dokonać rozboju kwalifikowanego (z użyciem broni palnej) na osobie (ach) prowadzącej (ych) kantor wymiany walut, realizację swojego zamiaru zakończyli, jak ustalił to Sąd Okręgowy, na etapie obserwacji lokalu, w którym znajdował się kantor. Tak więc, jeszcze przed urzeczywistnieniem realizacji znamienia czasownikowego określającego zachowanie sprawcy rozboju (w typie podstawowym) w art. 280 § 1 k.k. tj. użycia przemocy, groźby jej użycia, czy doprowadzenia człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Sprawcy nie weszli do lokalu, nie założyli (nie rozwinęli na twarze) kominiarek, nikomu nie okazali, że jeden z nich posiada broń palną. Tym samym można jedynie uznać, że oskarżeni L. P. i L. K. (1) swoim zachowaniem zmierzali do dokonania rozboju, ale **niebezpośrednio**, co warunkuje odpowiedzialność karną za usiłowanie w myśl art. 13 § 1 k.k. Oskarżeni ci realizację swojego zamiaru zakończyli na etapie przygotowania, a ta forma stadialna czynu karalnego w przypadku przestępstwa rozboju nie jest karalna.

Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie II AKa 10/16. Według tego sądu; „ tylko takie zachowanie może być uznane za usiłowanie, które już bezpośrednio zmierza do dokonania. Zachowanie bezpośrednio zaś zmierza do dokonania, gdy **zagrożenie dla dobra**

prawnego, będącego znamięm czynu zabronionego objętego zamiarem sprawcy, przekształca się z zagrożenia abstrakcyjnego

w zagrożenie realne. Każdorazowo ocena ta zależy od charakteru typu czynu zabronionego, którego popełnienie ma być usiłowane. **Bezpośrednie zmierzanie do dokonania, jako znamię usiłowania, wiązać należy ze znamięm czasownikowym danego typu czynu zabronionego.** Znamię bezpośredniości jest spełnione, jeżeli w miejsce znamienia czasownikowego, występującego w danym typie, daje się wprowadzić - adekwatnie do rzeczywistości - bezpośrednio zmierzanie do dokonania". (zob. System Informacji Prawnej Legalis – orzeczenie nr 1445853).

W tym stanie rzeczy, oskarżonych **L. P. i L. K. (1)** należało **uniewinnić** od dokonania zarzuconego im czynu w punktach XXX i XLVI aktu oskarżenia.

Mając na względzie zaprezentowaną motywację, nie znajdując innych uchybień przewidzianych w art. 439 i art. 440 k.p.k. Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł jak w wyroku.